

Rad pokažem človeško p

Marcelo Brula, režiser Škofjeloškega pasijona / Foto: Tina Dokl

Marcelo Brula je človek mnogoterih talentov. Slovenec, rojen v Argentini, je sin slovenskih izseljencev, ki so se po drugi svetovni vojni preselili v to južnoameriško državo. Pred petimi leti se je z ženo in štirimi otroki odločil za selitev, o kateri so sicer že dolgo razmišljali, avgusta 2021 pa so jo udejanjili. Preselili so se v Slovenijo, družina zdaj živi v Valburgi.

Klara Mrak

Diplomirani ekonomist, modni oblikovalec, operni pevec, slaščičar, igralec in režiser, vse to je Marcelo Brula. A v zadnjem letu in pol ga najbolj zaposluje Škofjeloški pasijon. Je namreč režiser uprizoritve, ki bo premiero doživela v soboto, 21. marca. Do 12. aprila bo sledilo še sedem ponovitev. Z Marcelom Brulo sva se pogovarjala v kašči Nunskega samostana med impozantnimi kostumi, ki jih bodo nosili igralke in igralci.

▣ **Zdaj sva torej v enem od prostorov, kjer se dogaja sklepna faza priprave na Škofjeloški pasijon.**

Tako je, zdaj smo v zadnji fazi, ko so se vaje preselile v Škofjo Loko, prej smo jih imeli po vaseh, od koder prihajajo igralci. Vozil sem se iz enega kraja v drugega. Sredi februarja pa smo vaje preselili v Nunski samostan v Škofji Loki, kjer imamo pripravljen oder. Tu, kjer sva zdaj, v samostanski kašči, pa imamo shranjene vse obleke, rekvizite, tako da

meznikom. Tehnična ekipa je zdaj na vrhuncu dela, saj mora pripraviti še vse detajle. Zdaj se že postavljajo odri po Škofji Loki, kmalu se bodo začele postavljati tudi tribune. V nedeljo, 15. marca, imamo predgeneralno, ampak bo zaprta za občinstvo.

▣ **Koliko igralcev sodeluje?**

Tisoč dvesto, morda se še kdo pridruži. Še vedno bomo veseli nadomestnih igralcev za nosače, saj imajo ti res težko delo, in če eden manjka, ni dobro. Še vedno lahko kdo vskoči in pride pomagat, še posebno moški.

▣ **Kako je usklajevati toliko ljudi, kot jih denimo gre v Gallusovo dvorano Cankarjevega doma?**

Če je Gallusova dvorana polna, je v njej manj ljudi, kot imamo mi igralcev in vseh, ki sodelujejo za odrom. (nasmeh) Težko si je predstavljati, koliko ljudi je to, in da je nad vsem tem treba imeti pregled, kontrolo in držati red. Za vsako predstavo, generalno, predgeneralno je treba poskrbeti tudi, da bodo dobili kaj za podzob in pijačo, tudi pri tem je recimo veliko logistike. Za to bo sicer poskr-

pride zraven. Ogromno sestankov, ur za intervjuje, fotografiranje, marketing, promocijo. Dodatnega dela, ki ga ne pričakuješ, je ogromno.

▣ **Kaj vam je predstavljalo največje izzive pri režiji?**

Želim se najbolj približati originalu in uprizoritvi, ki jo je na oder postavil Marjan Kokalj, čeprav sem nekatere stvari spremenil. Logično je, da ima vsak režiser svojo vizijo. Ker prihajam iz Argentine, mi je všeč tudi čustveni del igralca, ki igra vlogo. Rad pokažem človeško plat, ne le igralske. Veliko dela sem imel tudi s tem, da sem izbral prave igralce za prave vloge. Zdi se mi, da je moje poslanstvo tudi takšno, da ker sem prišel čisto od zunaj, ne poznam internih problemov, ki jih ima vsaka vas, ne poznam imen, zame so bili vsi enaki. S tem smo dosegli, da je bil vsak, ki je prišel na avdicije, pozorno poslušan. Po mojem mnenju sem izbral najboljše. Nikogar nisem ocenjeval na podlagi tega, kdo je, iz katere družine izhaja. Izbral sem tiste, za katere sem čutil, da so pravi.

▣ **Kako je režirati v Sloveniji?**

Tu se vidi kulturna razlika. V Argentini se vsi objemamo, poljubljamo, medsebojni dotik je nekaj čisto naravnega, brez kakšne slabonamerne konotacije. Ko v Sloveniji recimo nekoga prvič spoznaš, mu daš roko, v Argentini mu, tudi če ga ne poznaš, daš poljub na lice. Na prvi pogled se ne zdi nič posebno drugače, ampak to je velika razlika. Ta občutek bližine je bil igralcem večkrat tuj. Zgodilo se mi je, da so igralci težko sprejeli ta dotik, če sem prosil, da bi ga imeli, če se niso poznali. Se je zgodila kar stena med njimi. Temu

at, ne le igralske

je vaje lažje imeti na tej lokaciji. Vaje bomo zaključili do 15. marca. Igralci, ki so največ časa vadili, so začeli septembra lani, že zelo dobro znajo, tako da jih ni treba tik pred predstavami še dodatno utruditi. Tako da imamo zdaj še zadnje pomerjanje kostumov, da jih prilagodijo posa-

bel Jakob Vrhovec, vodja projekta.

▣ **Ko ste se odločili, da boste sprejeli funkcijo režiserja Škofjeloškega pasijona, ste si predstavljali, kako zahtevna naloga bo to?**

Ne toliko. Moj del režije, to sem imel v glavi, kako bo potekalo. Nisem pa si pa predstavljal, kaj še vse

sem moral nameniti veliko pozornosti. Zelo težko so vzpostavili tudi očesni stik. Roke govorijo, telo govori. Veliko truda sem vložil v to, ko sem jim to dopovedoval.

■ Pa čutite, da so se po vseh vajah zgodili določeni premiki?

Ja, so se. Mislim, da ko bodo enkrat zares stali na odrih, bodo iz igre v igro pokazali vse, kar znajo.

■ Prej ste že omenili, da ima vsak režiser svojo vizijo. Koliko svobode ste si vi vzeli pri uprizoritvi?

Svobode sem si vzel toliko, kolikor je bilo nujno, da Škofjeloški pasijon zadira jasno in resnično, ne pa toliko, da bi postal »moj projekt«. Moja prva zvestoba je bila besedilu patra Romualda in izročilu uprizoritve – zato nisem šel v spremembe zaradi efekta. Sem pa nekaj stvari premišljeno prilagodil: predvsem ritem in logiko nekaterih prehodov, da gledalec lažje sledi niti; pri nekaterih prizorih sem drugače poudaril človeško plat likov, ker verjamem, da se človek dotakne sporočila takrat, ko vidi srce, ne samo vloge. Tudi pri postavitvah sem si dovolil svobodo tam, kjer simbolika pomaga razumeti: na primer v načinu, kako se nadnaravni svet »dotakne« človeškega, ali v nekaterih slikah, ki

”

Osebnost me vedno znova gane, da se tu združita dve razsežnosti: mesto in vera, ulica in molitev, zgodovina in sedanjost. To ni nekaj, kar se odigra in konča; je dogodek skupnosti, kjer vsak – igralec, prostovoljec ali gledalec – nosi svoj košček poti.

zgoščajo Marijino bolečino in zvestobo. Če povem preprosto: svoboda pri meni ni bila, da bi bilo drugače, ampak da bi bilo bolj berljivo, bolj notranje in bližje bistvu – da uprizoritev ne ostane pri spektaklu, ampak postane srečanje.

■ Postavljeni bodo štirje odri, na vsakem bo odigranih 20 prizorov, predstava bo trajala dobri dve uri, kajne?

Vseh 20 prizorov bo odigranih po štirikrat, in sicer na odrih na Mestnem trgu, na Trgu pod gradom, na Spodnjem trgu in pri Kašči. V primeru slabega vremena imamo tudi tri rezervne termine, in sicer 17., 18. in 19. aprila.

Pravi, da je izbral tiste igralce, za katere je čutil, da so pravi. / Foto: Tina Dokl

■ Sodeluje torej več kot 1200 igralcev, pevcev, glasbenikov vseh generacij.

Res je. Sodelujejo igralci iz Železnikov, Žabnice, Poljan, Bukovice, Stare Loke, Virmaš, Svetega Duha, Javorij, Leskovice, Poljan, Žirov, Godešiča, Reteč, Gorenje vasi, Senice, Pušala. Pa ne samo iz Poljanske in Selške doline, nekaj je tudi prostovoljcev, ki prihajajo iz osrednje Slovenije, Gorenjske in Dolenjske. Nastopajo zbori iz Stare Loke, s Suhe in od Svetega Duha. Sodelujejo tudi osnovnošolski otroci, Mestni pihalni orkester Škofja Loka, Škofjeloški oktet, Grudnove šmikle, Vokalna skupina Šternce, Mešani pevski zbor Gimnazije Škofja Loka ter Mešani pevski zbor Crescendo. Konjeniki pa prihajajo z vseh koncev Slovenije, največ jih je seveda iz loških krajev.

■ Kaj sicer vam osebno pomeni Škofjeloški pasijon?

Zame Škofjeloški pasijon ni samo kulturna dediščina in ni samo velika predstava. Je pot, ki človeka postavi pred ogledalo: kaj naredim z ljubeznijo, ko pride k meni, in kaj naredim s trpljenjem – svojim in tujim. Osebnost me vedno znova gane, da se tu združita dve razsežnosti: mesto in vera, ulica in molitev, zgodovina in sedanjost. To ni nekaj, kar se odigra in konča; je dogodek skupnosti, kjer vsak – igralec, prostovoljec ali gledalec – nosi svoj košček poti. In morda najgloblje: Škofjeloški pasijon mi pomeni tudi notranji opomin. Da se ne smem skriti za režijo, organizacijo in odgovornostjo, ampak da moram najprej sam stopiti v to zgodbo kot človek. Ko režiram, se v resnici učim držati svojo lastno držo pred Bogom: z več ponižnosti, z več hvaležnosti in z več zvestobe v malih stvareh.

■ V Slovenijo ste se torej preselili avgusta 2021?

To je bila težka odločitev, odločitev, ki sva jo z ženo kar nekaj let prelagala. Situacija varnosti se je v Ar-

gentini ves čas slabšala. Ekonomsko smo bili sicer dobro situirani, imel sem dobro službo, imeli smo urejeno življenje. A potem smo se odločili, da če dobim službo v Sloveniji, gremo. Selili smo se skupaj s svakom, tako da sva dve družini skupaj prišli v Slovenijo. Oni so v Vojniku, mi pa živimo v Valburgi. Prelom je bil tudi ta, da je najstarejša hči Tatjana v Argentini končala gimnazijo, in če bi začela hoditi na fakulteto, bi ostala tam, mi pa bi šli. Nismo se želeli razdeliti. Najmlajša je hodila v prvi razred, srednja hči je ravno končala osnovno šolo, tako da je bil pravi čas za premike.

■ **Imate pa tudi zanimiv nabor izobrazb.**

V drugem letniku gimnazije sem se odločil, da bom študiral ekonomijo, in sem jo po končani gimnaziji tudi zares začel študirati. Potem so mi rekli, da lepo pojem in zakaj ne grem študirat petja, pa sem začel študirati še petje. Sem pa ves čas študija delal, ampak nisem opravljal študentskega dela, imel sem redno službo, po službi sem hodil na fakulteto, vmes pa sem študiral petje. Ko sem končeval ekonomijo, sva se s sošolko, s katero sva skupaj obiskovala fakulteto, pogovarjala, da bi šla študirat še za modnega oblikovalca. Pa sva se vpisala še na to in študij končala v dveh letih. Ko sem bil že poročen in imel otroke, sem pa doštudiral še slaščičarstvo.

■ **Kako to?**

Vedno sem rad kuhal. Ko se je rodila Tatjana (najstarejša hči, op. a.), smo gledali, kakšne so cene tort za

Pri nekaterih prizorih je drugače poudaril človeško plat likov, ker verjame, da se človek dotakne sporočila takrat, ko vidi srce, ne samo vloge. / Foto: Tina Dokl

krst. Zdele so se nam visoke, pa smo začeli gledati recepte zanje. Tako sem začel peči. Pekel sem jih za vse svoje otroke, nečake ... Delam jih tudi za svojo slaščičarno Momentos Café v Tacnu. Zdaj sicer ne, ker ni časa, ampak jih bom kmalu spet lahko.

■ **Vaša prva služba pa je na Bledu.**

Delam v Gozdnem gospodarstvu Bled kot vodja kontrolinga. V Slovenijo sem prišel na povabilo takratnega finančnega ministra Andreja Šircija. Na ministrstvu sem delal leto in pol.

■ **Kakšni so vaši prvi načrti, ko bo padel zastor Škofjeloškega pasijona?**

Prvi načrt je ta, da se bom posvetil družini, saj je najbolj prikrajšana. Pa da bom spal, sem zelo utrujen. Torej: biti z družino in se malo spočiti. Res je naporno. Pri projektu sem začel sodelovati v septembru 2024. Družina je prikrajšana, ker sem veliko odsoten. Ampak vseeno vsi uživajo z menoj in mi ogromno pomagajo. Škofjeloški pasijon je zares velik projekt, rad bi tudi kam šel, ampak – saj bo tudi za to še čas.

■ **Zdaj pa vas prosim še, da povabite bralke in bralce Ločanke na Škofjeloški pasijon.**

Drage bralke in bralci Ločanke, iz srca vas vabim na letošnjo uprizoritev Škofjeloškega pasijona. Vem, da ga mnogi poznate kot ponos mesta in dragoceno dediščino, a želim si, da bi ga letos doživeli tudi kot nekaj več: kot pot, ki človeka ne pusti nedotaknjene. Pridite kot družine, kot prijatelji, kot sosedje – ali pa čisto sami. Pridite z vsem, kar nosite v sebi: z vprašanji, utrujenostjo, veseljem, ranami. Pasijon je zgodba o ljubezni, ki gre do konca, in prav zato zna govoriti tudi tam, kjer besede običajno odpovejo. In če smem dodati: ta uprizoritev je delo skupnosti – na stotine prostovoljcev, igralcev, pevcev, glasbenikov in nešteto nevidnih rok. Že samo zaradi njih je vredno priti. A še bolj zaradi tega, kar v resnici oznanja: da človek ni sam, in da je upanje resnično. Dobrodošli. Naj se sporočilo Škofjeloškega pasijona nežno preseli v vaše življenje.

”

Ko režiram, se v resnici učim držati svojo lastno držo pred Bogom: z več ponižnosti, z več hvaležnosti in z več zvestobe v malih stvareh.